

Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ. — Τὸ θεατρικὸν γεγονός τῆς ληξάσης ἑβδομάδος εἶνε ἡ ταυτόχρονος ἀναβίβασις εἰς τὰ θεάτρα Κυβέλης καὶ Κοτοπούλης τῆς «Μονμάρτης» τοῦ Πιέρ Φρονταί, ἔργον τὸ ὁποῖον τόσον κρότον ἔκαμε πρὸ τινος ὅταν ἐπαίχθη εἰς τὸ Παρίσι. Καὶ ἐπανελήφθη καὶ πάλιν ὅτι γίνεται τακτικά χρόνια τώρα μὲ τὸς δύο θιάσους διὰ τὰ ξένα ἔργα. Μετάφρασις, σκηνοθέτησις, μελέτες, πρόβες καὶ ἀναβίβασις ἐντὸς μιᾶς καὶ μόνης ἡμέρας. Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ συναγωνισμοῦ αὐτοῦ ἐφάνησαν τὸ πρῶτο βράδυ εἰς ἀμφοτέρω τὰ θεάτρα. Παρανόησις τῶν ρόλων, ἀμελετησία, σκηνογραφίαι καὶ σκηνοθεσίαι οἰκτραί. Αἱ παραστάσεις ἐξακολουθοῦν ἐνῶ ἐν τῷ μεταξὺ διορθοῦνται αἱ ἑλλείψεις ἐπιφέρονται αἱ ἀπαραίτητοι συμπληρώσεις καὶ μελετῶνται οἱ ρόλοι. Τὸ ἔργον τοῦ Φρονταί εἶνε νεώτατον ἐξαχθὲν ἀπὸ τὸ ὁμώνυμόν του μυθιστόρημα. Ἡ ὑπόθεσις πλέκεται γύρω ἀπὸ μία κοκότητα τὴν Μαρῆ Κλαίρ τῆς Μονμάρτης, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ ἕνας μουσικὸς ὁ Μαρσεάλ καὶ τὴν πείθῃ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν βόρβορον μέσα εἰς τὸν ὁποῖον κυλίσται καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Ἡ Μαρῆ Κλαίρ τὸν ἀκολουθεῖ διότι τὸν ἀγαπᾷ ἀλλὰ κάτι τὴν τραβᾷ πρὸς τὸ παλαιὸν τῆς ἐπάγγελμα πρὸς τὴν Μονμάρτην πρὸς τὸ Μουλὲν Ρούζ. Καὶ ἐπανερχεται καὶ πάλιν διὰ νὰ ξαναεπιθυμίῃ τὸν Μαρσεάλ καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ πάλιν μαζί του. Ἀλλὰ καὶ ἡ νέα ἐπάνοδος δὲν διαρκεῖ πολὺ διότι ἡ Μαρῆ ἔλκεται πρὸς τὴν Μονμάρτην σὰν πεταλουδίτσα ἀπὸ τὸ φῶς καὶ ἐπιστρέφει καὶ δευτέραν φοράν, αὐτὴν γὰρ πάντα πιά. Τὸ παίξιμο ὄχι ὅπως ἔπρεπε. Οὔτε εἰς τὸν ἕνα οὔτε εἰς τὸν ἄλλον θιάσον ἐδόθη ὁ καιρὸς νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ συγγραφέως καὶ νὰ ἐννοήσῃ τοὺς ρόλους πῶς ἔπρεπε νὰ διαπλασθοῦν. Καὶ ὅσοι ἐδιάβασαν τὸ μυθιστόρημα καὶ ἔπειτα εἶδαν τὸ ἔργον εἰς τὸν Κινηματογράφον μὲ πρωταγωνιστὴν τὸν ἴδιον τὸν συγγραφέα εἶδον καὶ εἰς τοὺς δύο θιάσους μιᾶ «Μονμάρτη» ἐντελῶς ἀλλοιωτικὴν καὶ ξένην. Ἡ κ. Κυβέλη ὡς Μαρῆ Κλαίρ ἐξαιρέση ὀλίγων λεπτομερειῶν ἔπαιξε πολὺ καλά ἐνῶ ἡ Δ^ς Κοτοπούλη εἶχε μόνον σημεῖα τινὰ δυνατὰ εἰς τὰ ὅποια ἐνεφανίζετο ὅλη ἡ ὑπέροχος τέχνη τῆς. Ὁ κ. Γαβριηλίδης ὡς Μαρσεάλ ἐφαίνετο ὅτι δὲν εἶχε καταλάβῃ τὸν ρόλον του καλά, ἐνῶ ὁ κ. Μυράτ εἰς τὸν αὐτὸν ρόλον εἰς πολλὰ σημεῖα ἦτο ἐντελῶς μονότονος. Τὸν ρόλον τοῦ καλλιτέχνου Ταβερνιέ κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ τὸν ἀποδόσῃ πιστὰ ὅπως καὶ τῆς Σουζάνας.

Αἱ μεταφράσεις ἔλεειναί. Ἄλλως τε τί μποροῦσε νὰ γείνῃ μέσα σὲ μιὰ νύκτα;

Τὰ σκηνικά καὶ ἡ διακόσμησις πενιχρότατα τὴν πρώτην ἑσπέραν συνεπληρώθησαν κατόπιν. Εἰς τῆς Κυβέλης τὰ σκηνικά τῆς τετάρτης πράξεως μόνον μὲ τὸν Κόκκινον Μύλον ἀρκετὰ καλά. Ἡ Κοτοπούλη παρουσίασε τὸ πλεονέκτημα τοῦ μπαλέτου τῶν Μπαρκουιλέρος εἰς τὴν α' καὶ τὴν δ' πράξιν.

Ἀντιθέτως αἱ τουαλέτται τῆς Κυβέλης πλουσιώταται, ὅπως καὶ τῆς Κοτοπούλης.

ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ